

Column Willemien Brand
Een ster op het doek!

**Ben erdoor! Ik ga meedoen met het tv-programma Sterren op het doek!
Leuk! Spannend! Super! Heftig! ... en nu dus presteren! Oei...**

Een BN'er schilderen voor het oog van heel Nederland, samen met drie collega's. De geschilderde persoon maakt de keuze...

Kennismaking, foto's kiezen, en dan aan het werk. De buikpijn die ik de dagen voor de opnames voel, negeer ik vakkundig; ik doe het tenslotte mezelf allemaal aan! Maar waarom eigenlijk?

Allereerst vanwege het concept. Het programma geeft een kijkje in de meest uiteenlopende schilderkeukens; hoe komt een portret tot stand? Collega's gingen mij voor en zetten Wendy van Dijk neer met stukjes hout, Albert Verlinde in graffiti-style maar natuurlijk ook personen, klassiek staand, in olieverf.

En ik? Welke techniek kies ik? Mijn portretten zijn normaal gesproken strak omkaderd. Geen ruimte voor spelerij op de achtergrond. In mijn vrije werk draait het juist wel om die achtergrond; de figuren zijn 'slechts' passanten. Hm, de gemiddelde BN'er zal waarschijnlijk minder blij zijn met een passantenrol...

Ik ga voor *the best of both worlds*, en combineer het realistische van portretten met mijn vrije technieken. Dus Mr(s?) X kan rekenen op een omgeving met collages, sjablonen, spuitwerk en alles wat mijn intuïtie mij brengt. En zijn/haar verhaal natuurlijk. Maar wel in samenspel met mijn eigen herinneringen. Zo hebben reizen mij veel bruikbaar geleverd. Na mijn trip naar New York bijvoorbeeld, komt het ONE-WAY-bord veel in mijn vrije werk terug. De daarmee 'geportretteerde' ooievaars rennen natuurlijk lekker in de tegengestelde richting! (Dat tegendraadse past weer wel bij de gemiddelde BN'er...)

D-Day... One way, no way back. Daar gaan we. Kennismaken met Mr(s) X. Leuk! Er is een klik. Dan foto's kiezen. Ik ben maar zo twee dagen verder. Want welke geeft het best zijn/haar karakter weer? Die guitige, soms stoute blik wil ik vangen, het portret móet 'lijken', maar ik zoek de emotionele waarde; 'Ik word blij van dit doek' of 'Ik zie veel van mijzelf terug'.

De emotie zit 'm ook in de persoonlijke touch. Met dank aan de collagetechniek, waarmee ik in dit geval zelfs een authentiek, persoonlijk objectje in het doek kan verwerken. De persoon zal zich erin herkennen. En herinneren.

We zijn twee weken verder. Alles is achter de rug. De keuze is gemaakt! Ik mag nog niets zeggen, want de uitzending is pas eind mei. Inmiddels weet ik waarom ik 'het mezelf heb aangedaan'. Want wat een heerlijk proces, zo'n televisieprogramma; de camera's kon ik wel opeten! Omdat ik nu heb ingezoomd op een volwassen gezicht – ik portretteer veel kinderen – met een stem en een verhaal, werd ik er bijna verliefd op! Bij de onthulling flapte ik er dan ook uit: 'X, we hebben nu een relatie voor het leven!' Want als deze persoon het doek (weer) ziet, zal hij/zij toch altijd aan mij denken?

Willemien Brand